

Grund til, at Lodsejeren har denne Aalegaardret, og dernæst tildeler Lovforslaget praktisk talt enhver her i Landet boende Ret til at fiske paa vort Søterritorium, naar blot han har boet her i 2 Aar.

Naar vi da spørger os selv, hvad egentlig disse Bestemmelser betyder, kommer jeg til det Resultat, at de er et Kendetegn paa, at vort Fiskeri trods al Udvikling i teknisk Henseende i Grunden staaer paa samme Standpunkt som det, der karakteriserer de Nationer, der ernærer sig ved Jagt. Ligesom Jægeren tager, hvad han kan faa med sin Bue og Pil, eller hvad andet Redskab han har, og ikke er i Stand til at forøge sit Udbytte den mindste Smule ved at tilføre Naturen mere, end den af sig selv byder ham, saaledes viser de foreliggende Lovforslag, baade om Ferskvands- og Saltvandsfiskeriet, at Fiskeribedriften i Danmark befinder sig paa det Standpunkt, at vi tager i det væsentlige, uden stærke Indgreb — jeg ved nok, at der er gjort lidt Indgreb —, hvad Naturen byder os, vi er endnu Jægere til Havs, men vi er ikke blevet Agerdyrkere, og det er der, vi skulde hen. Vi kan ogsaa se denne Tankes Rigtighed, naar vi undersøger, hvad det betyder, som det ærede Medlem fra Thisted (Munk-Poulsen) fuldkommen rigtigt gjorde opmærksom paa, at naar vi skal til at lovgive om Fiskerisager, møder vi Fiskernes stærkt modstridende Interesser. Hvorfor gør vi det? Jo, fordi vort Fiskeri, skønt det er naaet saa vidt, som det er, i Virkeligheden befinder sig teknisk set paa det Standpunkt, paa hvilket vort Landbrug stod før den store Bondefrigørelse i 1788. Den Gang havde vi endnu Fællesdrift i Landbruget, og Jorden var fordelt i smaa bitte Lodder. Og hvad førte det til andet end Kiv og Strid? For naar den ene Mand vilde arbejde, vilde den anden ikke; de havde modstridende Interesser. Saa længe vi opretholder den private Drift baade for Fiskeriet i Ferskvandet og i Særdeleshed ogsaa i Havet, maa vi nødvendigvis støde paa modstridende Interesser hos Fiskerne. De kan sammenlignes, om end det ikke er en helt gyldig Sammenligning, med de forskellige Bønder i Landsbyen, den Gang vi havde Fællesdrift og Jorden var delt ud i Smaalodder. Den Vanskelighed kom man straks bort fra i det Øjeblik, Staten overtog hele Virksomheden og udnyttede Fiskernes faglige Dygtighed saaledes, som den naturligvis bør udnyttes.

Det er altsaa mit principielle Ønske,

at vi maa faa en Fiskerilovgivning, der hviler paa det Grundlag, at det ferske Vand og Havet er Folkets fælles Ejendom, at dette Vandomraade kan blive udnyttet til det hele Folks Bedste efter de bedst mulige Regler og med Anvendelse af de bedst mulige Metoder. Jeg skal nu ved en Gennemgang af Ferskvandsfiskerilovforslaget vise, hvilke Fordele en saadan Stordrift vilde kunne medføre, og omvendt, hvilke Ulemper der er ved en Lovgivning som den, der i dette Øjeblik foreligger paa Folketingets Bord, og den derpaa byggede Praksis.

Som jeg sagde før, hviler Ferskvandsfiskerilovforslaget paa den Regel, at det er Lodsejeren, der har Retten til Fiskeriet. Dette er i højeste Grad irrationelt, hvis man bedømmer Ferskvandsfiskeriet ud fra det Synspunkt, at det gælder om med den mindst mulige Udgift og den mindste Ulejlighed at faa det størst mulige Udbytte, og det maa dog være det, det kommer an paa. Lovforslaget bestemmer, at Lodsejeren har Ret til at fiske, hvor hans Jord støder til Vandet, og det ikke alene i Damme, der er helt omsluttede af hans Jord, men ogsaa i de aabne Vande, Søer og det rindende Vand, men Loven giver ham ikke nogen som helst Forpligtelse til at sørge for, at der findes værdifulde Dyr, f. Eks. Krebs eller Fisk, i de Vande, han saaledes har Ret til at fiske i. Han har frit Lov til at nøjes med, hvad Tilfældet byder ham. Hans Fiskeriret er dog paa den anden Side ikke fuldstændig ubegrænset. Lodsejeren maa f. Eks. ikke bruge Fangstmetoder, der er virkelig rationelle, og som sætter ham i Stand til paa en nem Maade at faa fat i det, som kan faas. Sagen er, at det maa være Lovens Opgave, naar den gaar ud fra den Forudsætning, at Lodsejerne har Fiskeriret, at fordele Fisken nogenlunde til alle Lodsejere. Det kan derfor ikke gaa an, at een tager det hele, for saa bliver der ikke noget tilbage til de andre, og saa vilde de andre altsaa kun have en "Papirret". Men dette, at Fisken saaledes skal fordeles, medfører de irrationelle Bestemmelser, f. Eks. denne, at der ikke maa tændes Aaleblus i ferske Vande. Hvorfor i al Verden maa en Lodsejer almindeligvis ikke tænde Aaleblus for at standse Aalen og tage alle de Aal, der er gaaet ind i det ferske Vand? Nej, for derved vil han kunne faa alle Aalene, og saa bliver der ikke noget til overs til de andre Lodsejere, der har Fiskeriret ved det samme Vand. Og hvorfor maa en Mand ikke